

שתי הצהרות על השירה

1.

משורר הוא מישהו שמרגיש, ושמבטא את רגשותיו באמצעות מילים.

זה אולי נשמע קל. זה לא.

אנשים רבים חושבים או מאמינים או יודעים שהם מרגישים – אך זוהי מחשבה או אמונה או ידיעה; לא הרגשה. ושירה היא הרגשה – לא ידיעה או אמונה או מחשבה.

כמעט כל אחד מסוגל ללמוד כיצד לחשוב או להאמין או לדעת, אך אין איש אשר ניתן ללמדו כיצד להרגיש. מדוע? משום שכל אימת שאתה חושב או מאמין או יודע, הנך אנשים רבים אחרים: אך ברגע שאתה מרגיש, אינך אלא אתה-עצמך.

להיות אתה-עצמך בעולם שעושה כפי יכולתו, יומם וליל, על מנת להפוך אותך לכל-השאר משמעו להילחם, ולעולם לא לחדול מכך, בקרב הקשה ביותר שיכול האדם להילחם.

ובאשר להבעת איש-זולת-עצמך במילים, משמעו להתאמץ מעט יותר מכל מי-שאינו-משורר מסוגל לשער בנפשו. מדוע? משום שאין דבר קל מלעשות שימוש במילים כמו מישהו אחר. כולנו, כמעט כל הזמן, עושים בדיוק את הדבר זה – וכאשר אנו עושים זאת, איננו משוררים.

אם לאחר עשר או חמש-עשרה השנים הראשונות של מלחמתך ועבודתך
והרגשתך, אתה מגלה שכתבת שורה אחת בודדה מתוך שיר אחד בודד, אין
ספק שהתמזל מזלך.

ולפיכך, עצתי לכל האנשים הצעירים המבקשים להיעשות למשוררים היא:
עשו משהו קל, כמו ללמוד איך לפוצץ את העולם – אלא אם כן אין אתם
רק נכונים, אלא גם שמחים, להרגיש ולעבוד ולהילחם עד מותכם.

האם זה נשמע מדכא? זה לא.
אלו הם החיים הנפלאים ביותר בעולם.
או לפחות כך אני מרגיש.

* מכתב תשובה של קאמינגס לעיתון בית הספר התיכון 'אוטווה הילס', משיגן, שפורסם
ב-26.10.1955. תחת הכותרת *A Poet's Advice to Students*

2.

מתוך הנחה שהטכניקה שלי מורכבת או מקורית או שניהם גם יחד, ביקש
אותי המו"ל בנימוס לחבר הקדמה לספר זה.

על כל פנים, התיאוריה שלי באשר לטכניקה – אם יש לי כזאת – רחוקה
ביותר מהיות מקורית; אף אין היא מורכבת. אני יכול לבטא אותה באחת
עשרה מילים, בכך שאצטט את השאלה הנצחית ואת התשובה האלמותית
של הבורלסקה, לאמור, "היית מרביץ לאישה עם תינוק? - לא, הייתי
מרביץ לה עם לְבָנָה." כמו הברדן הבורלסקאי, אותו דיוק המייצר תנועה
חביב עלי בצורה בלתי רגילה.

אם משורר הוא מישהו, הרי שהוא מישהו שעבורו דברים שכבר נעשו,
משנים מעט מאוד – מישהו שיש לו אובססיה לעשייה. כמו לכל אובססיה,

לאובססיית העשייה יש חסרונות; למשל, העניין היחיד שלי בלעשות כסף יהיה לעשות אותו. למרבה הצער, בכל אופן, אעדיף לעשות כמעט כל דבר אחר, לרבות קטרים וורדים. אלו הם ורדים וקטרים (שלא לדבר על לוליינים, אביב, חשמל, קוני איילנד, ה-4 ביולי, עיני עכברים ומפלי הניאגרה) שבהם מתחרים שירי.

הם גם מתחרים אחד בשני, עם פילים ועם אל גרקו.

עיסוק קדחתני ב-**פועל** מעניק למשורר יתרון שלא יסולא בפז: שעה שאלו-שאינם-עושים מוכרחים להסתפק בעובדה, שאין לכאורה להכחישה, לפיה שתיים כפול שתיים הם ארבע, המשורר חוגג אמת טהורה שלא ניתן לעמוד בפניה (הנמצאת, בצורה מתומצתת, בעמוד הכותרת של כרך זה).

* מתוך דברי ההקדמה לספר שיריו החמישי *is 5*, 1926.

(מאנגלית: יהודה ויזן)